ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 Απριλίου 1921 Ό Αγιος. Υμνος - Αν ήλ. ώρα 5 λ.52 Δύσ. 6 λ. 56

20 ΛΕΠΤΑ | ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΤΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΡΧΩΝ | ΛΕΠΤΑ 20

ΜΥΤΙΛΗΝΗ | Έτος Ε'. Αριθ. 1361 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ – ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ – ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ | Γραφεία και Τυπογραφεία: Λεωφόρος Ιεωργίου του Α'.

ΑΟΙΚΩΣ ΑΠΕΙΛΟΥΝ

Ό Κυβερνητικός τύπος, μέ μανίαν πρωτοφανή, έπιτίθεται κατά των Βενιζελικών έφημερίδων καί κακίζει την προδοτικήν διαγωγήν των, διότι, όχι άπο πόνον διά τα έθνικά συμφέροντα, άλλ' από κομματικήν έμπάθειαν ζητούν διά των δημοσιευμάτων αύτων νά κλονίσουν την έμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ πρός την Κυβέρνησιν.

Ή λύσσα του είναι τοιαύτη, ώστε νά μή περιορίζεται πλέον μόνον είς ΰβρεις, άλλά καί νά άπειλῆ κατά τρόπον, ένθυμίζοντα πολύ παλαιάν χαμηλήν έποχήν.

Έκ παραλλήλου όμως, μέ τάς άπειλάς ταύτας, παρελαύνει έπιμόνως άπο των στηλών των πατρωτικών εφημερίδων καί ένας συρμός άπό λέξεις καί φράσεις, ώς ή «κατάλυσις τῆς τυραννίας», «άναστήλωσις έλευθεριών» κ.τ.τ., διά νά ένθυμίζῃ προφανώς, ότι δέν έλησμονήθησαν τά ώραία ταύτα πράγματα, τα οποία έχουν τόσην πέρασιν κατά τάς έκλογάς.

Άλλ' έκεῖνο, το οποῖον προξενεῖ κατάπληξιν καί εἶνε ένδεικτικόν των έλατηρίων, ὑφ' ὧν κινοῦνται εἰς τά άντιτορνικά κηρύγματά των οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, εἶνε ὁ εἰς τα γραφόμενά των ὑπολανθάνων τρόμος διά την έπάνοδον τοῦ Βενιζέλου εἰς την Ἑλλάδα, την οποίαν δέν θεωροῦν, φαίνεται, άπίθανον!

Εἶνε άστεῖον, μά την άλήθειαν, το θέαμα των έχόντων μεθ' έαυτῶν τά ένέα δέκατα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καί μή δυναμένων νά ήσυχάσωσιν, διά τον φόβον τοῦ Βενιζέλου, ὅστις προ πέντε ὁλοκλήρων μηνῶν έταρη ὑπο την λαϊκήν ὀργήν — ἐκεῖνος το λέγουν — καί άπέβανε πολιτικῶς, χωρίς νά ὑπάρχῃ πλέον έλπὶς νά άναστηθῇ.

Ό κ. Βενιζέλος, ἐν τούτοις, κατ' ἐπανάληψιν ἐδήλωσεν καί διεκήρυξεν ὅτι ἐπ' οὐδενί λόγῳ καί οὐδέποτε θά ἐδέχετο νά ἐπανέλθῃ εἰς την Ἑλλάδα. Τί ἔχουν λοιπον νά φοβηθοῦν οἱ λαοπρόβλητοι κυβερνῆται; Μυστήριον!

Ἐν πάσει περιπτώσει δικαίωμά των εἶνε νά φοβοῦνται, ὅπως καί ἡμεῖς εἴμεθα ἐλεύθεροι νά μή τρομάζωμεν άπό τάς άπειλάς των.

Θά ἠθέλομεν μόνον νά γνωρίζουν ὅτι, μέ τα μέσα αὐτά δέν ἐπιτυγχάνουν τίποτα, οὔτε δύνανται νά κολύψουν ἐπ' άπειρον την πολιτικήν των γυμνότητα.

Δέν ἐφαρμόζουν τόν στρατιωτικόν Νόμον, διότι φοβοῦνται μήπως χάσουν εἰς δημοτικότητα, εὑρίσκουν ὅμως τρόπον νά τρομοκρατήσουν, ἐπισείοντες τό φάσμα τῆς φυλακῆς!

Ὁμολογουμένως αὐτό εἶνε ἕνας τρόπος πολύ ἔξυπνος, ἄν καί ἡ ἀποτελεσματικότης του θά προϋπέθετε κατ' ἀνάγκην αντιπάλους ἠλιθίους.

Δέν ἔχομεν καμμίαν ὄρεξιν διά λογομαχίας" ἔχομεν ὅμως ὑποχρέωσιν νά δηλώσωμεν πρός τους ἐλευθερωτας ότι, ἐφ' ὅσον νομίζομεν ὅτι τα συμφέροντα τῆς Πατρίδος τό ἐπιβάλλουν, οὐδέποτε θά ἐσχωμεν ἤ θά ἐξαναγκασθῶμεν νά καταντήσωμεν ἐνοχοι διά σιωπῶντες.

Ἀρκετά ἐσιγήσαμεν μέχρι τοῦδε. Τοῦς ἐδώσαμεν ὅλον τον καιρόν νά ἐνεργήσουν, νά διαλύσουν τας πλάνας νά ἐξουδετερώσουν τας ζάβας συκοφαντίας, νά ἀποκαταστήσουν τας σχέσεις τῆς Ἑλλάδος, νά ἐπιτύχουν την διεθνῆ ἀναγνώρισιν τοῦ καθεστῶτος, εἰς το ὁποῖον ἡμεῖς άπο τῆς πρώτης σιγμῆς ὑπετάγημεν.

Τοῦτο ὅμως δέν δύνανται νά ἐξακολουθήσῃ ἐπ' άπειρον.

Πλανῶνται ἄν ἔχουν την ἰδέαν ὅτι δύνανται ἀνεξελέγκτοι νά ἐνεργοῦν χωρίς εἰς κανένα νά λογοδοτοῦν, διότι εἶνε οἱ ἐκλεκτοί τοῦ λαοῦ.

Ὁ λαός τοῖς ἔδωκεν ἐντολήν νά διαχειρισθοῦν την ἐξουσίαν κατά τον συμφερώτερον διά τα ἐθνικα συμφέροντα τρόπον" δέν τοὺς ἐνεπιστεύθη διά νά κάμουν ὅ,τι θέλουν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Τῇ 17 Μαρτίου 1921

Η ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Την κάθε φορά πού τῆς Ἑλληνικῆς λόγχης ἡ άστραπὴ θά μεταδοθῇ άπό τα άνατολικά ὁρεινεία εἰς τους ἐδῶ προκαιρεδρεύοντας καί συνταραχθῇ άπό τον άντικτυπον τῆς ἐκεῖθεν βροντῆς ἡ Πόλις μας, θά ἰσθῆ ἀμέσως μούτρα καί μούτρα καί ἐπ' αὐτῶν ἀναλήψεις καί κτυπούνται οἱ ἐθνικοί φανατισμοί εἰς εἴδωλόν καί διασκεδαστικήν ποικιλίαν. Διότι ἡ Πόλις μας εἶναι ἡ Βαβυλών των Ἐθνῶν: Εὐρωπαῖα, Ρωσσία, Ἀρμενία, Ἰουδαία, Τουρκία, Ἑλλάς, Γερμανία άπό πολλοῦ ἔπαυσε νά εἶναι—καί ὑπῆρξε τοιαύτη επί ἀρκετον ἀγωνιώδες χρονικον διάστημα, ὅχι ρέβμα πρός τιμην τοῦ Πολιτισμοῦ. Καί ρλέπεται λοιπον ἄλλας μορφας νά ἀγαλλωνιαι, ἄλλας νά συννεφιάζουν, νά συνοφρυοῦν, νά σφίγγουν καί νά τρίζουν ὑπο τα κλειστα χειλη τα δοντια, καί ἄλλας—τας τῶν φυλάκων ἀγγέλων μας—φαιομανικῶς ἀδιαφόρους νά καραδοκοῦν ποιος ἀπο τους δυο κτήτορας τῆς Ἀνατολῆς θά ὑπερισχύσῃ, καί φυσικά οἱ ἐντυλοῦχοι τοῦ Καπιταλισμοῦ εὐχονται την νικην εἰς τον Κεπάδη Ταρταρινον καί τον Μουσολατῆνι διά νά ἐξασκήσουν κατόπιν ἐπ' αὐτοῦ τα προστατευτικά καί ἀπορροφητικά των καθήκοντα. Ἀλλ' ἀκίνητοι ἀς ἀποδαμεῦουν τους Ἀνατολικους λαους πάσαν ὥραίαν λύσιν οἱ ἴδιοι τα μεταξύ των ζητήματα. Τά Διαστήρια καί τα Διοικητήρια ἀργοῦν μα καί δέν θαυματουργοῦν διόλου. Κατεφέρθη ἠδη το ἀρθιον τοῦ ζήφους τοῦ Ἀλεξάνδρου κτύπημα, ὑφοῦται δέ καί πολύ διά νά καταφερῇ το ὑστερον. Καί ἰσου ὁ Ἰορδιος δισμος του Ἀνατολικοῦ λυθμενος μια γιά πάντα.

ΤΟ ΝΤΑΒΟΥΛΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

«Cet âge est sans pitié», λεγουν οἱ Γαλλοι διά την παιδικην ἡλικίαν. Πράγματι τα μικρά αὐτα ὑηλιά, φόβητρα τῶν ἀσεξίων ὑηλιοδαμαστων των γονέων ἠ δασκάλων, δέν σέρονται τίποτε, οὔτε ἠλικιαν, οὔτε πίστιν, οὔτε θεσμους ἠ συνθήκας, οὔτε καί την Τουρκικην ἠ Συνεννοητικην Ἀστυνομίαν της πολεως μας. Καί ὅμως οἱ βρυχηθμοί των λεοντιδίων τούτων δέ ετόλμων ν' ακουσθοῦν κατα την ἐπαυλην των Νεοτούρκων καί τῶν Γερμανῶν, ὅτε το ντιαβολι προσεκαλει εἰς την σφαγην ἠ τα κατεργα καί απο τα ραθη των σπιτιῶν τεντωνονται τα αὐτια των στρατευομενων διά να ακουσουν μηπως προσεκαλειτο ἠ ηλικια των καί γ' ἀναπεύουν ἀν δέν εἶχεν ἐλθῃ ακομη ἠ σειρα των. Το παιδι ὅμως τοῦ να πληρωσῃ τοτε τον τρομερον ντιαβουλῆ!... Ἀπ αὐτο θά συμπεραν ῃ τινες ποσον τρομερα ἠ το ἠ ελοχη ἐκεινη, ἀφοῦ καί την παιδικην περιφερειαν κατωφρωνε να σβυσῃ.

Περιεχόμενος ὅμως προχωρεῖ μίαν ἀκριτον Ἰρμαντιακην συνοικιαν της Βιέννας, οσον περισσοτερον μπορεῖ απο Ὑσσμανους τοσον και περισσοτερον ρωμαικην, το εἶδα ἐκ νεου, το ἠκουσα καί παλιν το ντιαβουλι και ἐγέλασα μέ την ζωντανην αλλ' ακίνδυνον ανάμνησιν. Ὁ Ντιαβουλῆς προσεκαλει εἰς μετζιλιοτ τους συνοικους προς ἐκλογην μουχταρη. Ἠ το μελισσολοι των παιδιῶν, τα εποια περιεκύκλωσαν ἐν ἀκαρει τον ἀγαθον κρακτην. Οἱ μικροι διάμονες ἐξαπέλυον καθε τοσο ἓν Ἀαα.... οὐρανομήκη συνήχησιν της. τελευταιας συρτῆς συλλαβῆς του. Ἀστυνόμος δέν ἐτόλμα να πλησιασῃ διά νά ἀπαλλάξῃ τον ερημιτον ἀρά. Ὁ ἀρχαστυνόμος απέστρεφε την κεφαλήν. Εἶχε πρό ὀλίγου διασθῇ ἠ κατάληψις τοῦ Ἀφιόν Καρά Χισσάρ.

Ο ΧΟΡΟΣ

Μία πρός μίαν αἱ θυγατέρες τῆς Ἀνατολῆς πιανονται εἰς τον χορον της ἐλευθερίας. Ἀπ' ἐδῶ το Καραμουρσάλ καί Ἀδά Βαζάρ, πέρα το Ἀφιον καί το Ἐσκι—Σεχῆρ τουρκοντυμένες ακόμη μα γρήγορα θα πεταξουν το φερετζε καί θά πάρουν τα παλαια των ὀνόματα.

Καί ἡ ἀρχη πάλιν αὐτῆ της ἐλευθερώσεως καί ἀλλων σκιάρων ανακαλεῖ την ὡραίαν εικόνα των στροφῶν τοῦ Ὑμνου:

Στη σκιά χειροπιασμένες
Στη σκια βλέπω κ' ἐγώ
κρινοδάχτυλες παρθένες
καί νά στήνουνε χορό.

Ἠ ψυχή μου ἀναγαλλιάζει
πως ὁ κορφος καθεμιά;
γλυκοβρύσματο ετοιμάζει
γιάλα ἀνόρεια κ' ἐλευθεριά.

Τα κριμαί ἠ ξυνή πραγματικότης μολύνει την γλυκειαν εικόνα της Σολωμικῆς ποιησεως. Ἐδῶ στην Πόλι δέν χορεύουν ἔτσι χειροπιασμένες στη σκιά ἠ τον ἴλιο «ἠ κρινοδάχτυλες παρθένες». Ἐδῶ χορεύουν «ρος τρότ». Αὐτο διεδεχθη ἠδη ἄλλους χορούς, οἱ οποῖοι πάλιν ἀπό πολλοῦ διεδέχθησαν τον ἀγωνιστον πλέον ἐνθουσιαστον—τό φοξ τροτ, ἡ ἠδονή των παρθένων, το ἰδανικον των ἐφήβων. Καί τι εἶναι; ὤχρα μίμησις τοῦ κανιβαλικοῦ ζεμπέκικου...

***

Η ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

(Τῆς 29ης Μαρτίου)

Ἡ «*Καθημερινὴ*» γράφει ὑπό ἑνέα εἰς ἄρθρον τον Ἰ. Φιλιππιδῆ «Χ ἄνω», το ὁποῖον χαιρετίζει ὡ. παρεπονεῖτο πρός την Βιεναίαν ὅλως, καί ἀνοχήσῃ την Ἑλλάδα, κατ' ἐν σ ιγμην εὐθ ισ ε τη ἀπροσπαθημένη ἐν Μικρασ ᾳ, παρατηρεῖ ὅτι οἱ Σύμμαχοι δέν ἠδύναντο ἐξ ὁλοκλήρου νά ἀρνηθοῦν την συνέχισιν τοῦ Νιτζ, ἀτιρεψαντος την ὑπηκοὴν τοῦ Βιλχελμοῦ σταυτοῦ ἀπό 20 ἑκ. 40,000 ἀνδρῶν καί ἀοριθμήτου, εἰ μή σα, ἄλλως ὁπλισθέντος ὑπό των Βουλγάρων της συνεχῆ τουτης. Κατόπιν τῶν ἐνεργειῶν τούτων, μόνη ἐγγύησις διά την διατήρησιν τῆς εἰρήνης ἐν τῇ Βαλκανικῇ εἶνε ὅτι, ἤ ἐπί τα, λίαν δύναμις ἐκ πλησιοχώρου Ρουμανίας, Σερβίας καί Ἑλλάδος.

Ὁ «*Ἐλεύθερος Τύπος*» ἀναφερόμενος εἰ, πεῖν σημεῖον ἀφῆ ε την Ἑλλάδα στρατιωτικῶ, διπλωματικῶ, πολιτικῶ, οἰκονομικῶ, ἀποχωρῶν τῆς ἀρχῆς ὁ κ. Βενιζέλος, καταπίπτει εἰς πι ῶν σημείων εὑρίσκεται αὐτη σήμερον, ὅτε ἡ Ἑλλὰς ἀντὶ τοῦ ἀντιπρὸ Κεμαλ, ἔχει ἐναντί της Κρήτο; τοῦ Κεμαλ ἰσόπεδον πρός τὸν νικητὴν της χθές, εὑρίσκεται ἐπιφορτισμένη οἰκονομικῶ, στρατιωτικῶ φίλων, ἀπομεμονωμένη οἰκονομικῶ, διπλωματικῶ, ἠθικῶ. Κατόπιν τούτου, λέγει, πῶ, ἀξιοῖ ἡ Κυβέρνησις, καί ὁ πρωσιεμενος πρός αὐτην τύπο, σιγήν ἐκ μέρους των φιλευσεβῶν, ἀφοῦ ἡ ἰατήρη αὐτη εἰς ὅλας τας τα, ἀρρλέψεις; Καταλήγει δέ ὑπεστηριζων ὅτι ἡ εἰς τον ημιον ἀγῶνα των φιλευσεβῶν, οὕτινες οὐδεν ἄλλο ζητοῦν εἰμὴ την πλήρη νικην, ἀπαντησις ὁ ὕβρεων, συνεφανιῶν καί ἀσεβῶν, εἶναι ἐνδειξις ἀδυναμίας.

Ἡ «*Πρωτεύουσα*» ἀπαντᾶσα εἰς την ἐφημερίδα «Ἀθηναι», ἥτι, χαρακτηρίζει ὡ, ἀστειρησεν διπλωματικῶ, τον κ. Γ. Θεναγῆν, παρατάσσει σειραν των διπλωματικῶν ἐπιτυχιῶν του, ἐπιφιτευσα εἰς τον κ. Βενιζέλον διπλωματικά σφάλματα ὡς μή κατωρθώσανται να ἐξαιτεύσῃ τη ἀδειαν τῆς ὁριστικῆς ἐκκαθαρίσεως, τοῦ Μικρασιατικοῦ μετώπου, καί στρατιωτικά τοιαῦτα, διότι ἡ ἀπωσις τον στρατιῶν κατα 80 χιλιόμετρ. Γράφουσα ταῦτα, ἐπαγγελ., δέν το πραττει ὅτι νά μεταπεισῃ τας «Ἀθήνας» ἀλλα διά τα προφυλαξῃ την κοινην γνώμην ἀπό τεῦ, μή γνωρίζοντας τα ὄντα ἐντός, των ὅσων οὐνανται ἡ ἀσφαλεια ἡ ἀντιπολίτευσι, καί διεβεβαιῶ τον Ἑλληνικον λαον ὅτι ἀφ ἠς στιγμῆς ἐγκαταλειφθῇ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ,

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΑΞΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΑΡΧΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἔτησία Δρ.30	Ἔτησία Δρ.35	Ἔτησία Δρ.50
Ἑξάμηνος » 18	Ἑξάμηνος » 20	Ἑξάμηνος » 30

νατολῆ πολιτικὴν τοῦ κ. Πουανκαρέ. Διηλαδὴ ὁ κ. Πουανκαρὲ εἶνε κάτι περισσότερον ἀπὸ πρωθυπουργός. "Οπως ἐπάνω κάτω ὁ κ. Ἐ. Βενιζέλος τοῦ ὁποίου τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἐβεβαίωσεν ἡ Κυβέρνησις ὅτι πιστῶς ἀκολουθεῖ.

(«Ἀθῆναι»)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

πρὸς τὰς κυβερνητικὰς ἐφημερίδας βεβαιοῦν ὅτι ὁ κ. Ἐ. Βενιζέλος ἀπεφάσισε νὰ «μὴ ἀσχοληθῇ πλέον μὲ τὴν πολιτικήν». Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως διατί ἀσχολεῖται μὲ τὸν κ. Βενιζέλον;

(«Ἀθῆναι»)

ΤΑ ΜΕΤΡΑ,

ὅτινα λαμβάνει ἡ Γενικὴ Διοίκησις διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ πευκινόμου Κιοσκίου, ἡ καὶ διὰ τὸν ἐν γένει καλλωπισμὸν τῆς πόλεώς μας, καὶ τὰ ὁποῖα ὁμολογουμένως θὰ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶχον ληφθεῖ, ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ διὰ τὸν τόπον μας δὲν περιορίζεται εἰς λόγους μόνον. Ἤτο ἐπὶ τέλους καιρὸς νὰ ἐνδιαφερθῇ κάποιος διὰ τὴν πόλιν αὐτήν, ἡ ὁποία ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ νὰ εἶνε ἡ ὡραιοτέρα τοῦ Αἰγαίου καὶ ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς ἀλησμονήτου ἐποχῆς τῆς στοργικῆς δημαρχίας τοῦ κ. Καρέτσου, μένει ἐγκαταλελειμμένη.

ΤΩΡΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙΝ

συνηθίζει ὁ κόσμος νὰ κάμῃ τὸν περίπατόν του κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας εἰς τὸν Μακρυγιαλόν. Τὸ πρᾶγμα καταντᾷ παράδοξον καὶ ἀνεξήγητον, ἐκτὸς ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ συμπολῖται μας θέλουν νὰ πέρνουν τὸν ἀέρα των, ἀναμεμιγμένον μετ' ἀνάθυμιάσεων, τὰς ὁποίας ἀναδίδει ἀτελείωτος, κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, λοφοσειρὰ διαμορφωμένη ἀπὸ περιττὰ περιεχόμενον σταύλων, ὀρνιθώνων καὶ ἀνθρωπίνων κατοικιῶν! . Νομίζομεν ὅτι ἡ οἱ περιπατηταὶ πρέπει νὰ ζητήσουν ἀλλαχοῦ καθαρὸν ἀέρα, ἢ νὰ γνωστοποιηθῇ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀρμοδίους, ὅτι δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ἡ πλάτυνσις τῆς ὁδοῦ ταύτης, καὶ ἑπομένως περιττεύει ἐντελῶς ἡ εὐθυντικὴ πρόοχωσις τοῦ μέρους ἐκείνου καθ' ἡμᾶς, τὸ δεύτερον εἶνε ἀνθρωπινώτερον. Πάντως πολὺ θὰ μᾶς ἐνδιέφερε ἡ γνώμη τῶν ἀρμοδίων.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕΘΑ

ἐκ Μανδαμάδου ὅτι 5-6 ἄνθρωποι, ἐξ ὑπερβολικοῦ κομματικοῦ ζήλου ὁρμώμενοι, ἐλησμόνησαν ὅτι ἐπάρχουν μερικὰ πρόσωπα καὶ πράγματα εἰς τὸν κόσμον, πρὸς τὰ ὁποῖα στοιχειώδης σεβασμὸς ἐπιβάλλεται. Θέλομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὸ περὶ οὗ πρόκειται ἄτοπον — συνεννοούμεθα ὑποθέτομεν — ἦτο παροδικὸν καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. Ὁ Μανδαμάδος διακρίνεται διὰ τὴν λεπτότητα καὶ εὐγένειαν τῶν κατοίκων του ἀνέκαθεν. Θὰ ἦτο δύσκολον νὰ πεισθῶμεν ὅτι πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

ΓΝΩΡΙΖΟΜΕΝ

πόσον ἐνδιαφέρεται ὁ κ. Νομομηχανικὸς διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν ὁδῶν τῆς νήσου, οὕτως ὥστε νὰ θεωρῶμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ τὸν πληροφορήσωμεν ἁπλῶς ὅτι δύο γέφυραι τῆς ὁδοῦ Ντιπόνου καὶ συγκεκριμένως ἡ πρώτη καὶ τρίτη τοιαύτη ἀπὸ τὴν διακλάδωσιν εἰς τὸ 12ον περίπου χιλιόμετρον, ἔχουν ὑποστεῖ μικρὰς τινας βλάβας. Ἡ ἐπιδιόρθωσίς των εἶνε ζήτημα μιᾶς δοκοῦ καὶ ὀλίγων καρφίων, εἶνε ὅμως ἀπαραίτητος, διότι δυσκολεύεται πολὺ ἡ διάβασις τῶν ἐπιβατικῶν αὐτοκινήτων.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΟΥΜΕΝ

εἰς τοὺς ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς νήσου καὶ τοῦ νομοῦ ἀποστέλλοντας ἡμῖν ἀνταποκρίσεις καὶ δημοσιεύματα, ὅτι ὁ ὑπογράφων «**κακῶς εἰμενα**», ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ υἱοθετοῦνται ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος τὰ παράπονά των, οὔτε καὶ ἁπλῶς νὰ δημοσιεύωνται ἢ νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ γραφόμενά των, ἂν δὲν ὑπογράφωνται ὑπ' αὐτῶν. Δὲν θέλομεν νὰ διαμφισβητήσωμεν τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀγαθὴν των πρόθεσιν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐννοοῦμεν τί τοὺς ἐμποδίζει νὰ θέτουν τὴν ὑπογραφήν των, ἀφοῦ αὐτὴ δὲν **γνωστοποιεῖται** εἰμὴ μόνον ἐνώπιον τῶν Δικαστικῶν Ἀρχῶν, καὶ τοῦτο μόνον ἐὰν συνέβαινε τὸ δημοσίευμα νὰ ἀδικῇ κάποιον ὅστις πολὺ φυσικὰ θὰ κατέφευγεν εἰς τὴν Δικαιοσύνην.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΛΛΙΩΤΑΚΗΣ
ΧΑΡΑΚΤΗΣ
ΟΛΩΝ ΠΑΝΟΜΟΥ ΟΠΩΝΩΝ ΚΑΙ ΒΟΤΑΝΩΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΜΟΙ ΚΑΡΟΤΣΙΩΝ
ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΘΥΡΩΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΜΟΙ ΒΟΥΤΥΡΩΝ
ΣΦΡΑΓΙΣΜΟΙ ΚΑΡΟΤΣΙ